

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2011/9

„Jótetted önkéntes legyen!”

„Szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Miben segíthetek? Kereskedelem-
ben dolgozom, ahol ez a mondat
kötelező érvényű minden mun-
katársunk számára. Úgy is mondhatnám,
ez létünk és fennmaradásunk alapja,
biztosítéka.

Bizonyos értelemben ugyanez érvényes
a gyülekezetre is. Ha nem lennének
köztünk olyanok, akik ezt a kérdést
rendszeresen, vagy legalább időről időre
feltennék maguknak és a gyülekezet veze-
tőinek, akkor most nem itt tartanánk. Talán
tábor sem lenne, vagy ha igen, biztosan
nem ilyen.

A tábor központi témája volt a szolgálat.
Egyik nap megpróbáltam számba venni
mennyi szervezőmunka előzte meg a
tábort, a jelentkezők regisztrálásától, a
szobabeosztás elkészítésén, az utazás
megszervezésén át, a programok lebony-
nyolításáig. Nem sikerült, mert tudom,
hogy a legfontosabbakon, a láthatókon
kívül ezernyi aprónak tűnő, számunkra
láthatatlan szolgálatot végeztek sokan,
annak érdekében, hogy mi ezt az egy
hetet gondtalanul, pihenéssel tölthessük.
Bizonyára többen voltak olyanok, akik
nem is egy szolgálatot, hanem egyszerre
többet is végeztek. Számukra ez a hét nem
feltétlenül a pihenést jelentette, hanem az
érettünk, Isten ügyéért történő fáradozást.
Talán néhányan közülük emiatt fáradtan,
kimerülten mentek haza, míg mi kipihen-
ten, feltöltődve, elégedetten nyugtáztuk:
Ismét érdemes volt eljönni.

Ha hála van mindezekért a szívünkben,
indítson ez arra minket, hogy találjuk meg
a szolgálat lehetőségét a gyülekezetben, a
táborban, a családban, a munkahelyen, ott
ahová Isten állított minket.

Guti István, 16. csoport

Táborgyertya – Kishittanosok műsora

Többgenerációs nagytáborunkat 357
fő (hétvégére 386), köztük 65 első
táborozó részvételével tartottuk
Sátoraljaújhelyen. A bölcsődések, óvodá-
sok, hittanosok, 140 ifis, szülők, nagy- és
dédszülőkből álló tábor átlagéletkora 30,4
év volt. A legfiatalabb 5 hónapos, a legidő-
sebb 87 éves volt. A tábor lakóinak 50 %-a
25 évesnél fiatalabb volt. A bölcsődéseken
kívül 22 bibliakörben beszélgettünk.

Táborozásunk több mint 9 millió forint-
ba került, amely nagyrészt a részvételi
díjakból gyűlt össze. Missziós és szoci-
ális okból több mint 60 fő kapott külön
támogatást tagjaink céladományából és a
„Nagyerdei Egyházközségért” Alapítvány
jelentős segítségével.

A hét címe: „**Jótetted önkéntes legyen...!**”,
témája: az önkéntes szolgálat volt. Az
esti áhítatokon pedig Jákób életének
mozzanatai által szólt az ige (1Móz 25-35).
Az idei 15 fővel 156-ra emelkedett a
„csupros atyafiak” (tizedszer táborozók)
száma. A táborgyertya alkalmával képek
vetítésével felelevenítettük, hogy az elmúlt
10 évben milyen infrastrukturális fejlesz-
tések történtek a mi javunkra az üdülőben.
A mostani és a következő számokban kö-
zölt beszámolókból remélhetőleg kitűnik,
hogy érdemes volt imádkozni, sok fizikai,
szellemi munkát és anyagiakat áldozni
ezért a gyülekezetépítő hétért.

Püski Lajos, lelkész

Az idei tábor kicsit más volt, mint a többi, ezt szerintem sokan érezték. És ebben nagyon nagy szerepe volt a hét témájának.

A Szolgálat fontos és a mindennapokban szükséges, előremutató kérdés, így a délelőtti alkalmakon jókat beszélgettünk róla. Miért és hogyan szolgálhatom az Urat?

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Máté 5, 16)

Az ok tehát már meg is van. Már csak az a kérdés, hogyan?

Meg kell találnunk önmagunkban azt a talentumot, amit az Úrtól kaptunk.

Azt a lángot, amit Ő gyújtott bennünk. Nem véletlenül bízta ránk.

Nem azért, hogy elrejtjük vagy elfecséreljük, hanem azért, hogy világítsunk oda, ahol éppen szükség van rá.

Márpedig az élet minden területén szükség van rá.

Az őszinte, odaadó szolgálatban az a jó, hogy nehéz benne elfáradni.

Persze testileg kimerülünk benne, de lelkileg megedz, megerősít minket.

Aki nem hiszi, járjon utána!

Mózes Márk, Mixifi

20. csoport

Táborgyerta – Óvodások műsora

Hol volt, hol nem volt, volt a világon egy csapat kis óvodás.

Hogy, hogy nem, ez a csipet-csapat elindult világot látni – s habár az Óperencián túlra nem jutott el – de a Bodrog bidres-bodros hullámain átkelve elérte azt a bizonyos híres-nevezetes Várhegyet.

A kicsiny csapat igen elfáradt mire a csúcsra ért, de a várnak bizony hűlt helyét találták.

Mire elkezdtek volna tanácskozni, hogy most akkor mitévők legyenek, egyszer csak ott termett Éva néni, a jóságos tyúkanyó, és segítője, Zsuzsi néni.

A két idegen elmesélte a megszeppent aprónépnek, hogy milyen réges-régóta várnak rájuk, így a gyereksereg vígan követte őket egy házikóba, ahol a játékok, a rajzasztalok és a meseszőnyeg lelken-dezve fogadta a kicsiket.

Ezután egy héten keresztül együtt játszottak, énekeltek, rajzoltak, repülőt hajtogattak... no meg még sorolhatnám a mókáikat az idők végezetéig.

De az életük mégsem volt játék és mese, mert Jákób és Ézsau történetén keresztül sokat tanultak a testvéri szeretetről, tiszteletről, kitartásról, megbocsátásról és a kapcsolatról Istennel.

Aki nem hiszi, járjon utána.

Püski Zsuzsanna, óvoda

Szerettem legyalogolni a többiekkel a templomba, és érezni a befogadó szeretetet.

Megnyugtató és felemelő a közös éneklés, az imádság, és segített letenni köveimet.

Az egyik áhítaton azok a fiatalok szolgáltak, akik friss érettségi bizonyítványukkal a zsebükben visszanéznek s útnak indulnak. Mellbe vágott az őszinteségük.

Ki-ki egy-egy követ tartva a kezében arról beszélt: mitől tart, mi az, amit le kell tennie, hogy útnak indulhasson.

Az egyiknek szorongásai szimbóluma volt a kő, a másinak a várakozás izgalma.

A harmadik magabiztosan lép ki az otthon melegéből, s gyermekkorának természetes kötöttségeit teszi le a ködarabban.

Másban az a félelem is felsejlik, hogy vajon új környezetében nem kerül-e távolabb Istentől, aztán a leendő teológus hallgató is vall... közben a kövek egymás mellé kerülnek... mindenki látja őket (mintha közben valami épülne is ebből) ...s ekkor kezd el sírni az egyik első táborozó, mert rájön, ő is kövekkel jött ide a táborba, nehéz kövekkel...

A szülők meghatott, elérzékenyült szavait alig-alig hallja már, csak érzi a büszkeség, aggodás, félelem és boldogság együttes érzését, képzeletben ő is szorongatja még egy darabig a saját követ... aztán a sírás katartikus és feloldó élményében... lerakja saját követ.

Igen, oda, az Úrhoz viszi, s már mosolyog, tekintetét még nem tudja levenni a szülőkéről... s aztán eszébe jut a mondat, amivel kedves szobatársa ajándékozta meg: „a szent sírásból fakad a legnagyobb áldás”.

Köszönöm Nektek, hogy Veletek lehettem, köszönöm, Istenem.

Vidákovics Gyöngyi, 15. csoport

Ébresztő énekszóval

Használj Uram engem! Ismét teljes hetet tölthettem a táborban. Ebben az évben már a legkisebb gyermekünk is konfirmált, ifis lett. A férjem nem kapott szabadságot, így, „egyedül” voltam, igazán elcsendesedhettem, a hét témáján volt lehetőségem gondolkodni. Leginkább a *szolgálat* szó mögött rejlő tartalom „égetett”. A gyülekezetben az utóbbi időben nem sokat szolgáltam. Át kell rendezni az időbeosztásomat, és arra is figyelnem kell, hogy hol vannak a határait. Közben növekednem kell ismeretben, hogy a „dinamó-elv” módjára folyamatosan töltkezve, közben is energiát adó lehessenek mások számára. Isten segítségével áldás lehet rajta. Az unokámnak készítendő rongybaba és a fiaim focimeccse helyett (bocsánat érte!) a filmvetítésre mentem. Rácsodálkoztam, hogy valóban egész hetünkre ráillik a film cselekményének íve. Jó lenne, ha az Úrhoz közel lévőket öröm töltené el, hogy dicsőíthetik Istent, mellette lehetnek! Jó lenne, ha a szándék az igaz szívvvel való szolgálatra, nem ragadna a Várhegy-üdülőben, hanem hazatérve megvalósulna. Uram, adj nekem több alázatot, erőt és mutasd meg, hová kell mennem, mit kell, hogy cselekedjem!

Soltészné Csorba Ildikó, 17. csoport

Évek óta mesélnék barátaink a gyülekezeti táborról, arról az egy hétről, ami olyan sokat jelent nekik. Pár éve, egy hétvégén már ízelítőt kaptunk a tábor életéből, de első alkalommal töltött el családunk egy teljes hetet a Várhegy Üdülőben.

Nagy várakozás volt bennünk: vajon részt tudunk-e venni a beszélgetéseken, vagy egymást váltva hintázással, meséléssel telik a délelőttünk?

Már az első napon kiderült, hogy a melegszívű fogadtatás, a sok kisgyermek és a szép környezet elvarázsolták Rozikánkat. Mi pedig ajándékba kaptuk az értékes órákat, melyeken Isten igéjének hallása és befogadása által erősödhattünk. Nagy szükségünk volt ezekre az együttlétekre, elcsendesedésre – hálásak vagyunk, hogy ez most megadatott nekünk.

A hét vezérfonala a keresztyén szolgálat gondolata volt, melynek szeretetteljes jelenlétét naponta megtapasztalhattuk.

Köszönjük a gyülekezet lelkészeinek és segítőiknek, hogy általuk az igei tanítás megvalósult! A kisgyermekes szülők sem maradtak ki a tartalmas beszélgetésekből, mert ez idő alatt Anna és Csilla néni vi-
gyázott a kicsinyeinkre.

Hegyesiné Lázár Edit, 15. csoport

Témafelvezetés

Közösségépítő játék – Lídia ifi

Lédén alakult meg ifink, a Págiel. Ez volt számunkra az első olyan tábor, amelyen mindannyian együtt lehet-
tünk.

Ez számunkra új volt, jelentette ez másik megszokását, netalántán elviselését, és azt is, hogy úgy viselkedj, hogy az társaidnak is jó legyen. Sokat nevettünk, s minden időnket együtt töltöttük.

Mindenkinek nagyon tetszett a medencében való fürdés, ifinkból többen indultak az úszóversenyen is.

A fürdőzéseink után következtek általában a focimeccseink, melyeken, sajnos, nem jeleskedtünk.

A vacsora, s vele együtt az összes étel nagyon ízlett nekünk. Este mindig elindultunk együtt gyalog, le a sátoraljaújhelyi református templomba, az esti áhítatra.

A hét erről szólt: Szolgálat vagy szereplés? Szolgálatra irányította figyelmünket a két vezetőnk: Kovács Gyöngy és Peleskey Miklós. Felsoroltak a délelőtti csoportfoglalkozáson rengeteg lehetőséget, hogy mit szolgálhatunk.

Itt áll előttünk, Págiel ifisek előtt a lehetőség, hogy szolgáljunk azokban a körökben, melyekben nap mint nap megfordulunk: a családban, a gyülekezetben, az iskolában, s még számtalan helyen.

Porkoláb Benedek, Págiel ifi

Jótetted önkéntes legyen, avagy színház az egész világ? Ezen a kérdésen érdemes volt elgondolkozni. Ehhez kapcsolódott Ézsau és Jákób története, amiből megtanulhattuk, hogy a hazugságnak komoly következményei lesznek, és a hazugság csak hazugságot szül.

Szerdán Toldi emléktúrát szerveztek a gyülekezet számára. A hat km-es túra során, öt helyen különböző feladatokat kellett megoldanunk, kisebb csoportokban. Persze a szórakozásról sem felejtkeztünk meg, részt vehettünk sorversenyen, hittanos vetélkedőn, ahol elég szép eredményt értünk el.

A csütörtök esti áhítaton a nagyhittan és a 16-os csoport közös szolgálatával örendeztette meg a gyülekezetet.

Esténként a teaház kellemes környezetében, finom teák mellett beszélgethettünk, akár rég nem látott ismerőseinkkel is.

A tábor egyik csúcspontja mindenki számára a táborgyertya. Itt különböző csoportok remek produkciókkal készültek, és kiosztásra kerültek a csuprok a 10. alkalommal táborozóknak is. Ezek után elcsendesedtünk pár percre is és imádkoztunk.

Szerintem nem vagyok egyedül azzal, hogy várom a jövő évi tábort.

Véha Szilvia, Nagyhittan

Az egyik kézműves program

Vasárnap reggel. Szalonnás rántotta reggelire. Az egyik kedvencem. Már tudom előre, hogy nem csak a saját adagomat kell majd megennem, hanem a gyerekeim maradékát is elpusztíthatom. Annál jobb! Az első falat után érzem, hogy valami hiányzik. A második falat után biztos vagyok benne, hogy a szakács nem szóta meg a tojást. Hol is a sótartó? Ez az! Most már sokkal jobb íze van az ételnek.

A föld sója. Ezek már mi lennénk. Nekünk kellene megízésíteni a földi életet. Szolgálat. Hogy mindenki lássa az életünk szolgálat és ezért példa. Mint a méceses, amit nem rejt az ember véka alá, vagy mint a hegyre épített város.

Ez azonban nem csak lehetőség. Ha akarok szolgálok, ha nem akarok, nincs kedvem hozzá, mert más dolgom van, lusta vagyok, éppen pihenek vagy pénzt keresek stb. akkor meg nem szolgálok. Ennek nem így kellene működnie.

Ha a só megízetlenedik, akkor nem jó semmire. Haszontalanná válunk, ha nem teljesítjük a feladatunkat, és akkor értelmét veszti a tehetség, a tudás. És ha a só nem jó semmire, akkor mit csinálnak vele? Amit a többi haszontalan dologgal: kidobják, és az utcán megtapossák az emberek. Komoly figyelmeztetés ez. A szolgálat tehát nem csak lehetőség, hanem kötelesség is. Mindennel, amit kaptunk, jól kell sáfárkodnunk, használnunk kell, szolgálnunk kell vele. Ha nem tesszük, akkor olyanok leszünk, mint egy versenyautó, ami évtizedekig garázsban áll, sohasem indítják be a motorját, és lassan megeszi az idő vasfoga. Tönkremegy anélkül, hogy akár 1 km-t futott volna, és végül roncstelepre kerül. Vagy mint a megízetlenedett só.

Pusztai Gábor, 19. csoport

21. csoport

Ez már a tizenötödik táborom volt. Ha visszaemlékezem rájuk, elmondhatom, hogy többé-kevésbé mindegyik egyforma volt. Ugyanaz a színhely (egy-két kivétellel), ugyanaz a napirend, nyolckor reggeli, két turnusban... esti séták a templomba, mindig ugyanannak az ifinek a tagjaként, ugyanazokkal az ifivezetőkkel. Senki nem változik az ifiben sem, már kívülről tudom, kinek mi a dilije. De persze mindig ugyanaz a kedves fogadtatás Ignácz úr részéről is, és mosoly a felesége arcán. Tizenötödszörre is együtt egy barakkban tízen, húszan, ja, és persze nekünk újra csak a közös zuhanyzó! Még a táborvezető lelkészeink sem változnak. Ugyanazzal a kitartással, hűséggel dolgoznak végig.

Ki nem unja már ezt? Ki az, aki tizenötödszörre is elmegy ugyanarra a helyre, ugyanazokkal az emberekkel?

Hát én, és velem együtt még nagyon sokan. Mi tudjuk, mitől lesz különleges, és egyedi számunkra minden tábor. Hogy mitől varázslatos a Várhegyüdülő, amit Bandi bácsi mint gyermekét ápolja, gon-

dozza. Mitől élvezem a reggeliket, mert felfedezésként előttem áll az egész nap: most kivel és miről fogok beszélgetni, és kacarászni, lehet, hogy a semmiről, de lehet, hogy együtt keressük a helyünket az életben – rajtam áll.

Vajon most mivel készülünk a templomi szolgálatra? Ki lesz, akivel felfedezzük egymásban: rokonlelkek vagyunk?

És Eszter meg Zoli, az ifivezetőnk figyelmessége, kedvessége – soha nem unalmas. Már most várom, hogy mi lesz az újabb tanítás, a hét témája 2012-ben?

Tudom, hogy ezt a csodát a Szentlélek műveli bennem, bennünk. Évről évre megújulunk, mert meg akarunk újulni a hitben, szeretetben.

És milyen jó látni lelkészeink Isten iránti hűségét is, időről időre...

Szeretnék én is ugyanaz maradni, és mégis más lenni. Ugyanúgy Krisztus gyermeke – aki vagyok már néhány éve – és folyamatosan megújulni, növekedni a hitben. Idén nyáron, a tizenötödik gyülekezeti táborunkban...

Megújultam.

*Máthé Boglárka
Kornéliusz ifi*

Női foci

Sátoralfajújhelyen 357-en (hétvégén 386-an) táboroztunk

Bölcsisek

Az új ifi – Págiel

Teaház

Morzsák az Ábrahám-András körből:

- „A gyerekek sokat morzsáltak, én azt szedegtettem.”
- „Én nem tudom, hogy kerültem ide, egyszerűen tudtam, hogy tök jó lesz, és jöttem. Most még feldolgozás alatt a hét, annyira jár a processzor, hogy már befájdult a fejem. Ha majd feldolgoztam, elmesélem.”
- „Nem vártam többet, mint hogy végig tudjuk csinálni a hetet, ehhez képest még lelki ajándékokat is kaptunk.”
- „Engem a pantomimelőadás gondolkoztatott el és hatott meg a legjobban.”
- „A táborgyertya áhítatos csöndje volt a legfelejthetlenebb számomra, igaz ezt a kisfiam törte meg.”
- „A hét témája nagyon gyakorlatias volt, szembesített minket szolgálatainkkal és szolgálati lehetőségeinkkel, ami nagyon jó.”
- „Amikor a péntek esti áhítaton a szülők imádkoztak a gyerekekért, kicsit irigy lettem, bárcsak az én szüleim is imádkoznának értem. De rájöttem, nagyon jó, hogy ezt én így látom és gyakorolhatom a gyerekeimért.”
- „A templomban nagyon elgondolkoztatott egy mondat: úgy tekint-e minden nap Krisztusra, mint Megváltómra?”
- „Jövőre ugyanitt, ezt nem lehet kihagyni!”

Szabó-Papdi Eszter, Szabó Zoltán

Vasárnap van, 15 óra 30 perc. A Várhegy Üdülő már csendes. Én is mentem a csomagomért. Rápillantva az északi kapura hasított belém igazán, hogy már vége, pedig mintha most lett volna a tábor megnyitása.

Ignác úr kedvesen elmosolyodott, amikor az ebédlőhöz visszaérkezve megemlítettem a megdöbbenésem. Mintha rövidülne a hetek a gyülekezeti nagytáborokban, de különösen éreztem így most.

A Kovács Karcsi vezette csoportban boncolgattuk a Szentírás és a reggeli felvezetések alapján a Jákóbból (Csaló) Izráellé (Isten harcosa) átformált ember küzdelmes, botladozással teli történetének tükrében a szolgálat és/vagy szereplés egységét és konfliktusait.

Karcsi szellemesen játékos eszközeivel irányítva, sorra nyílt meg a szívünk és a szánk hozzászólásokra, testvéri vitákra, vallomásokra és bizonyágtételekre.

Mintha a helyszín, a kápolna is fokozta volna bennünk az ígére és egymásra figyelmet.

Mindegy, hogy a külső körülmények mennyire hatottak, az eredmény csodálatos volt.

Szabó István
18. csoport

Vajon kinek szurkolnak?

Esti áhítat – Gyermekek éneke

Angyalok márpedig léteznek! Én láttam is egyet. Hosszú volt a haja, és szárnyai nem voltak! Szerintem a többiek nem is tudják, hogy ő akkor angyal volt. De kik is az angyalok? Isten küldöttei.

Történt pedig a szombati mikrofonos próbán, hogy az öreg, már szinte vak Izsák karosszékebe rogyott, miután rádöbbsent, hogy Jákób becsapta. Igen, a tábori, pille könnyű kerti székbe, ami különös gondallal lett a színpad egyik sarkába illesztve, nehogy lebillenjen.

A próba hevében a szék mind hátrább csúszott. Ezt csak a mindenható Istenünk vette észre, s parancsolta egyik angyalának, hogy a tábori rend által meghatározott helyét azonnal hagyja el, és sietve menjen a mi próbánk helyszínére, az étkezőbe.

Jött is gyorsan, és precízen végezte „küldötti” munkáját. A megfelelő helyre állt. Abban a pillanatban, hogy lebillent Izsák, az angyal már nyújtotta is a karját, és erejénél fogva megakadályozta, hogy a keverőpultra, majd fejfelé előre a körbe essen.

Urunk, hálát adunk néked, hogy minket, embereket is felhasználsz terved végrehajtásánál, és add, hogy pontosan hajtsuk végre a ránk bízott feladatot!

*Kristófné Máthé Ildikó
Középhittan*

A 7-8 éves kishittanos gyermekek vallomásai:

„Nekem a bibliai történetek és a sok szép ének tetszett a legjobban.”

(Szentpéteri Zsombor, Lakatos Nóra)

„A medencézés, fürdés, úszkálás volt a legjobb.”

*(Zun Panna, Pusztai Luca,
Berényi Sándor)*

„Két évig nem tudtam ebbe a táborba jönni, és most eljöhöttem.”

(Nagy Boglárka)

„Nagyon jó volt, hogy délutánonként kézműveskedhettem, és a barátnőmnek sok ajándékot készíthettem.”

(Kozák Johanna)

„Fontam harisnyából egy majdnem két méteres sálát a kreatív délutánon.”

(Czigléczi János)

„A gyerekórák tetszettek, mert sok dolgot tanultam Istenről.”

(Kovács Lili)

„A templomban az imádkozás volt a legmeghatóbb.”

(Lakatos Vanda)

„A hittanórák, medencézés és hintázás is nagyon jó volt nekem.”

(Erdei Zsófia)

„Sok lánnyal összebarátkoztam, és a kézműveskedhettem.”

(Gonda Zsófia)

„Örülök, hogy úszni tanulhattam a medencében.”

(Porkoláb Jakab)

„Utolsó nap a „táborgyerta”, és az itt elhangzott vicces történetek nagyon jók voltak.”

(Kovács Réka, Magura Áron)

*Bokorné Máthé Gabriella,
Bokor Zsolt*

22. csoport

A táborban sok szívünket örvendeztető családi eseménynek is részesei voltunk.

Feleségem a betegek gyógyítása mellett unokáinkat is gondozta és oktatta.

A hét során tanúja lehettem Panna (1. osztályos) unokánk legelső esti bibliaolvasásának.

Kolos unokánknak egyik istentisztelet után, odaadva a perselypénzt, ajkán hangzott: „Isten nevét dicsérem, szívem csupa hála”.

A Szentlélek indított (eleven unokáim „csendesítését” is szolgáló) közös reggeli, családi igeolvasásra és imádságra.

Hálát adok Istennek, hogy szombaton velünk lehetett lányunk és vőlegénye is.

Széll György

19. csoport

Beszélgetéseink során az a két dolog foglalkoztatott bennünket a legmélyebben, mi a szereplés és mit jelent a szolgálat.

Ezek a témák többször visszatértek a hét folyamán, s mindig új megvilágításban láttuk.

Nagy figyelmeztetés volt számunkra, hogyan használjuk a kapott képességeinket, és talentumainkat. Tegyük Isten kezébe, Ő megmutatja a felhasználás módját.

Az ige útmutatást adott számunkra: „Jó-tetted önkéntes legyen.”

A csoport minden tagja elmondta, ki milyen területen szolgált élete során; elhangzott, hogy valaki anyagilag támogatott rászorult embert, imádsággal, fizikai segítséssel, beteggondozással, és fiatalokkal való beszélgetéssel is szolgálhatunk.

Megbeszéltük azt is, hogy kit mi motivál, miért szolgálunk.

Szolgálati területeket vállalni gyülekezetben belül, családban és környezetünkben is lehet.

A délelőtti beszélgetések nem fejeződtek be, több táborlakóval is megbeszéltük, eszmecsere volt az elhangzottakról.

Legfontosabb, hogy felmérjük, kinek milyen talentumot adott Isten, mire képes és miben tud szolgálni Istennek.

Nem kényszerből, hanem önszántadból. Kérjük Isten segítségét a szolgálatainkhoz, és a helyes úton való haladáshoz.

Hála legyen drága Gazdánk bölcs terveiért, mert Ő mindig tudja, ki mennyit bír, s csak annyit kér számon tőlünk, amennyit el tudunk végezni.

Fontos motiváció, hogy minden munkánk szeretetben menjen végbe, Istenünk és felebarátaink szeretetében.

Bíró Istvánné Éva
22. csoport

Csoportvezetők

Az ifink pantomim előadással készült a Táborgyertyára. A kevés és sokszor veszekedéssel tarkított próbák után méltán izgulhattunk a szereplést megelőző pillanatokban. Ám mi szolgálni szerettünk volna – Istennek. És adni – a gyülekezetnek. Féltünk. Nagyon féltünk, hogy nem fog átjönni, hogy provokatívnak találják, kinevetik, hogy elcsúszunk az idővel, vagy nem tudjuk megvalósítani a célt: az önzetlen szolgálatot.

Ahogy elkezdődött a zene a teremtestől, Jézus barátságától eljutottunk a bűnökig, a küzdelemig; majd a győzelemig – úgy fokozódott bennem a félsz. De az idővel minden stimmelt, és ahogy a szolgálat után a „meditációs” zenénél leültünk a gyülekezettel szemben, próbáltam olvasni az arcokról: Megértették az üzenetet?! Eleinte nem láttam semmit a döbbszent tekinteteken. De aztán észrevettem a könnyecseppek csillogását...

Később sokan gratuláltak; milyen ügyesen mozogtunk, milyen szép volt az előadás. Ám igazán az esett jól, amikor azt mondták: „megállt a levegő”, vagy „én is könnyeztem”. A biciklin hazafelé tekerve újra leperregtek előttem azok a percek...

Gyuris Adél Kinga, Matuzsálem ifi

A zúgó morajlás lassan állandóvá vált. A feketefenyők egymásnak feszülve állták az iramot, magasodó törzsük lassú mozgással követte a lombkorona hajlongását. Az egymásnak dülő ágak között nagy erővel támadt a vad erdei szél.

A süvítő áramlás kiszárította az arcom, megtépázta a hajam. Az állandó moraj átítatott, a zúgás érzékelésem részévé vált, hallásom eltompult és belső világom hullámmáni kezdett. Örvénylett és tajtékzott, majd nekilódult lelkem szikláinak. Csapódott és kavargott és már nem is robaj volt, hanem hangok kiáltottak, a lélek hangjai: Hová tartasz? Merre mész?

Harmadnapra elcsitult a szél, a csend vette birtokba a mozdulatlan fenyők némaságát. Roskadó aranyhaját a földre terítette az ég, csak a lélek hangjai nem hallgattak el. Szelíden suttogták tovább újra és újra: Merre tartasz? Hová mész?

*Dr Ispány Marietta
21. csoport*

Táborgyertya

A közigazgatásilag Sátoraljaújhely városhoz tartozó Várhegyen a volt SZOT Gyermeküdülőt 1998-ban vásároltuk meg. Ez a komplexum az 1970-es évek elején épült, és több mint 20 évig működött, majd jött a rendszerváltás és privatizációra került sor. 8 évig zárva tartott, senki nem érdeklődött utána, míg csatládommal egy őszi délutánon elsétáltunk arrafelé, és kipattant az a bizonyos szikra. Bár egyre inkább azt gondolom, hogy az Úr érintette meg a lelkem, és az agyam ezután már csak arra forgott, hogyan tudnám megvenni ezt a létesítményt és mivé lehetne fejleszteni. Ezek még csak kósza gondolatok voltak, amik egyre erősödtek bennem, és végül sikerült megállapodnom az eladó céggel a megvételről. Beindult a fantáziám, és elkezdődtek az építkezések...

1999-ben tisztelt meg azzal a Nagyerdei Református Gyülekezet lelkésze, Püski Lajos, hogy a nyári többgenerációs gyülekezeti tábor az új néven Várhegy Üdülőre keresztelt létesítménybe szervezte.

Akkor még nagyon mostoha körülményeket tudtunk biztosítani a táborlakóknak, ezért igazi zarándoklat, misszió és áldozatvállalás volt részükről, hogy a nagyon puritán körülmények között is vállalták a táborozást. A mostoha körülmények ellensúlyozásaképpen igyekeztünk finom ételeket készíteni, hogy jól érezzék magukat a vendégek. A tábori élet olyan színesre, kalandosra és tartalmasra sikerült, hála a szervezőknek, hogy már a tábor végén

eldőlt, a következő évben újra a Várhegy Üdülőben lesz a rendezvény. Ezt én remélni is alig mertem.

Összeültünk a szervezőkkel, és kiértékeltek a problémákat. Nagyon szerényen javaslatot tettek arra, hogy mit kellene jövőre fejleszteni a táborozók kényelme érdekében. Igyekeztünk az igényekhez

igazodni, szépítgettünk, komfortosítottunk, és ez így ment évről évre. Minden évben izgatottan vártuk, hogy mit szólnak az újításokhoz a vendégek. Az eredmény nem maradt el, a táborozók nagyon hálasak voltak minden szál virágért, amit ültettünk, minden tégláért, amit beépítettünk.

Az Úr segítségével lett szálloda, lett rendezvényterem, lett úszómedence, lettek filagóriák, kényelmesebb, komfortosabb szobák, és a tábor egyre szépült és fejlődött. Hálából mindezt kápolnát építettünk.

Az évek során barátságot kötöttünk a gyülekezet tagjaival is, sokat beszélgettünk velük, úgy éreztük, befogadtak minket nagy családjukba, megosztották velünk örömeiket és problémáikat. Jó volt látni 10 év alatt, hogyan lettek az apró gyerekekből ifisek, az ifisekből felnőtt fiatalok, a fiatalokból érett emberek.

Kívánunk mindannyiuknak erős hitet, reményt és szeretetet, kérjük rájuk Isten áldását, és magunknak azt kívánjuk, hogy sok éven keresztül láthassuk őket békében, egészségben és barátságban.

*Ignác András,
Ignáczné Varga Ildikó*

Mindenki másképp csinálja

pásztor

Amint a jó pásztor tereli juhait,
Akképp Lajos bácsi, az ő báránykáit.
Szorgos segítőkkel, mert az éjszakában,
Nem találja egyik sem, hol az ő akolja.

S bár ez ellen némelyik tiltakozva béget,
Hogyan lehet elviselni ilyen szörnyűséget?
A pásztor akaratával végül nem dacolva,
Kedvetlenül vonulnak saját karámjukba.

Szabó István

Szivárvány –

a Debrecen-Nagygyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Tördelés: Bene Lászlóné

Nyomda: Litográfia

Készült: 700 példányban

19. évfolyam 9. szám

Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma: 11738008-20012917

Gyülekezeti honlapunk címe: www.refnagyerdo.hu

Fociverseny

Sorverseny

Úszóverseny

Toldi Emlékverseny